

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Conuerso de Cynna, qui propter obulum reuersus est ad corpus, cap.
35.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Femina quædam religiosa de Armenia, cum filio & filia veniens Coloniã, in ecclesia maiori ieiunijs & orationibus Deo seruiebant: vocabatur autem filius Gregorius, homo simplex & sacerdos: nomen autem sororis Maria. Anno autem præterito, matre defuncta, infra tricenarium etiam Gregorius ad extrema deductus est, cumque soror coram illo sedens lachrymaretur valde, ille consolans eam ait: Noli flere, quia mater nostra vocat me. Et illa; Vbi est? Respondit; Ecce coram me stat, sicque anima illa sancta, carne soluta est: corpus verò eius, cum multo honore, inter canonicos eiusdem ecclesie sepultum est. **APOLLON.** Valde mihi videtur esse perfecti, quorum animæ carne resolutæ, mox ascendunt ad requiẽ. **CÆSARIVS:** Verum dicis, neque hoc te lateat, quod valde parua sũt iudicio hominũ, quæ perfectos, maxime claustrales, ab introitu glorię quãdoque retardant.

*Peccata
minuta
religiosos
sape impe
dire nere
Et hinc
in cœlum
euolens.
* al Tim-
na.*

Conuersus quidam de * Cynna, quæ domus est ordinis nostri, cum die quadam missus ab Abbate suo, nauigio transiret per fluuium Albim, qui fluit per Saxoniam, nauta ab eo nauim requisivit; qui cum diceret, nihil se ad manũ habere de pecunia, respondit ille; Date mihi pro pignore cingulum vel cultellum vestrum. Non possum, inquit, carere his, & adiecit: Ego promitto vobis cum ordine meo, quod dimidium denarium vobis remittam, & dimisit eum nauta. Recedens ab eo Conuersus, eo quod res modica videretur, promissum paruipendit, nihil remittens. Non multo post infirmatus, cum omnibus qui aderat mortuus videretur, anima egressa, cum ad requiẽ ascendere vellet, prædictum dimidium denarium, cuius in confessione nõ meminit, ante oculos habebat, qui adeo creuit, vt mundo maior videretur: cumque sursum nitenti semper obsisteret, neque aliud esse, quod impediret, ad angelorum petitionem permessa est redire ad corpus. Mirantibus cunctis, visionem retulit, & missus est ab Abbate nautę integer denarius, sub
omni

omni celeritate: quem, vt ille recepit, eadem hora secundum considerationem Conuersus expirauit. Hæc mihi narrauit Abbas Liuoniæ, asserens sibi recitata à prædicto Abbate. Vnde religiosi, quanto sæcularibus maius præmium sperant, tanto esse debent solliciti, ne morientes aliquid pulueris secum trahant.

CAPVT XXXVI.

ANte annos paucos in regno Francorum, quadam domo ordinis Cisterciensis, monachus quidam bonæ vitæ laborabat in acutis: qui dum duplici calore torqueretur, infirmitatis scilicet & aëris, rogauit infirmarium, quatenus sibi liceret cucullam exuere, & induere scapulare: quod ille concessit, compassus infirmo. Qui cum abiret, reuersus, infirmum reperit expirasse: non modicum ex hoc turbatus, domum clausit, scapulare extraxit, reinduit ei cucullam, sicque in matta illum ponens, tabulam pulsauit. Deportatus in oratorium, proxima nocte, cum monachi secundum consuetudinem circa corpus Psalmos legerent, ille in feretro se erigens, & circumspiciens, monachos aduocauit: qui cum territi fugerent omnes in dormitoriū, excepto Suppore, qui constantior erat, ait illi: Nolite timere, & ego sum ille frater vester, qui mortuus fui, & reuixi, vocate mihi Abbatem. Interim signantibus monachis qui fugerāt, quia surrexisset mortuus, factus est in dormitorio magnus motus atque concursus. Accedente Abbate ad feretrum, ait ille: Domine confiteor vobis, quod sic atque sic mortuus sum, ductus verò ab angelis ad paradysum, cum putarem me libere posse intrare, accessit ad ostiū sanctus Benedictus & ait: Quis enim es tu? Respondente me: Ego sum monachus ordinis Cisterciensis: subiecit sanctus: Nequaquam, si monachus es, vbi est habitus tuus? Iste locus est quietis, & tu vis intrare cum habitu laboris? Qui cum circumgyrassem muros eiusdem felicissimæ mansionis, & per fenestras seniores quosdam magnæ reuerentiæ illic cospexissem, vni illorum, qui ceteris benignior videbatur, vt pro me intercederet, supplicavi; cuius interuentu permissus sum ad corpus